

Υπόθεση C- 217/20

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

25 Μαΐου 2020

Αιτούν δικαστήριο:

RechtbankOverijssel (Κάτω Χώρες)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

20 Μαΐου 2020

Προσφεύγων:

XXXX

Καθού:

StaatssecretarisvanFinanciën

Απόφαση

RECHTBANK OVERIJSSEL

συνεδριάζον στο Zwolle

Διοικητικό δίκαιο

[παραλειπόμενα]

Παρεμπίπτουσα απόφαση του τμήματος πολυμελούς συνθέσεως στην υπόθεση μεταξύ

[παραλειπόμενα]

προσφεύγων,

[παραλειπόμενα]

και

του StaatssecretarisvanFinanciën (υπουργού οικονομικών), καθού

[παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα]

Η διαδικασία

Ο προσφεύγων άσκησε ένσταση με την οποία αμφισβητούσε το ύψος των αποδοχών που έλαβε κατά τη διάρκεια της ετήσιας άδειάς του, ήτοι από 25 Ιουλίου 2017 έως 17 Αυγούστου 2017, όπως αυτές προκύπτουν από τα εκκαθαριστικά σημειώματα της μισθοδοσίας του μηνών Ιουλίου και Αυγούστου 2017.

Με απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2017 (προσβαλλόμενη απόφαση) ο καθού απέρριψε την ένσταση του προσφεύγοντος ως αβάσιμη.

Κατά της αποφάσεως αυτής ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή.

Εκ μέρους του καθού κατατέθηκε υπόμνημα αντικρούσεως.

Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 21 Σεπτεμβρίου 2018.

Κατόπιν αυτής το Rechtbank (πρωτοδικείο, Κάτω Χώρες) αποφάσισε την επανάληψη της διαδικασίας, προκειμένου να υποβάλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης προδικαστικό ερώτημα.

Σκεπτικό

1. Ο προσφεύγων απασχολείται από την 1η Μαρτίου 2002 στην Belastingdienst (φορολογική διοίκηση), ενώ από την 1η Νοεμβρίου 2014 κατέχει τη θέση του ελεγκτή. Από τις 24 Νοεμβρίου 2015 ο προσφεύγων έχει καταστεί μερικώς ανίκανος προς εργασία για μεγάλο χρονικό διάστημα. Έκτοτε απασχολείται στο πλαίσιο εφαρμογής μέτρου επανεντάξεως.

Βάσει του άρθρου 37, παράγραφος 1, του γενικού κανονισμού καταστάσεως δημοσίων υπαλλήλων (Algemeen Rijksambtenarenreglement, στο εξής: ARAR), κατά τον πρώτο χρόνο ασθενείας ο προσφεύγων εξακολούθησε να λαμβάνει το 100% των αποδοχών του, ενώ από τις 24 Νοεμβρίου 2016 και εφεξής του καταβάλλεται το 60% αυτών. Για τις ώρες κατά τις οποίες ο προσφεύγων είναι ανίκανος προς εργασία, εξακολουθεί να του καταβάλλεται το 100% των αποδοχών, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 37, παράγραφος 5, ARAR. **[σελίδα του πρωτοτύπου 2]**

Ο προσφεύγων έλαβε άδεια από τις 25 Ιουλίου 2017 έως τις 17 Αυγούστου 2017. Με βάση τα εκκαθαριστικά σημειώματα μισθοδοσίας, κατά τους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο 2017 ο προσφεύγων συνέχισε να λαμβάνει αποδοχές οι οποίες ανέρχονταν για μεν τις ώρες που ήταν ανίκανος προς εργασία, όπως και για όλη τη διάρκεια της ετήσιας άδειάς του, στο 70% των αποδοχών, ενώ για τις ώρες κατά τις οποίες θεωρείτο ικανός προς εργασία, ήτοι προσέφερε την εργασία του στο πλαίσιο του μέτρου επανεντάξεως, στο 100%.

Ο προσφεύγων δεν συμφωνεί με τη ρύθμιση αυτή. Υποστηρίζει ότι κατά τη διάρκεια της άδειάς του έχει δικαίωμα πλήρους αμοιβής, ήτοι και για τις ώρες κατά τις οποίες είναι μακροχρόνια ανίκανος προς εργασία. Προς επίρρωση των ισχυρισμών του, ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 22 ARAR, την οδηγία 2003/88/EK σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας και τη νομολογία του Δικαστηρίου, ιδίως δε την απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2009, C-350/06 και C-520/06 ([Schultz-Hoff κ.λπ.]). Περαιτέρω ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 31, παράγραφος 2, του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

2. Με έγγραφο του της 28ης Αυγούστου 2017 ο καθού εξήγησε ότι το μόνο αμφισβητούμενο σημείο αφορά την ερμηνεία της έννοιας του ευρωπαϊκού δικαίου «μετ' αποδοχών» και, κατά συνέπεια, της εκφράσεως «διατηρώντας το καθεστώς πλήρους αμοιβής του» που απαντά στο άρθρο 22 ARAR. Καθόσον δεν υπάρχει νομολογία των δικαστηρίων της Ένωσης επί του ζητήματος αυτού, το Rechtbank υποβάλλει συναφώς ερώτημα στο Δικαστήριο προς έκδοση προδικαστικής αποφάσεως.

3. Το Rechtbank διαπιστώνει τα ακόλουθα.

3.1 Άρθρο 22 ARAR

Στο άρθρο 22, παράγραφος 1, ARAR ορίζεται ότι ο υπάλληλος έχει δικαίωμα να λαμβάνει ετήσια άδεια, διατηρώντας το καθεστώς πλήρους αμοιβής του.

Το Rechtbank, όπως και ο καθού, φρονεί ότι, στο πλαίσιο αυτό, ως «πλήρης αμοιβή» νοούνται οι αποδοχές που ισχύουν για τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο κατά τον χρόνο ενάρξεως και κατά τη διάρκεια της άδειας. Στην περίπτωση του προσφεύγοντος επρόκειτο για το 70% των αποδοχών για τις ώρες κατά τις οποίες ήταν ανίκανος προς εργασία και για το 100% αυτών για τις ώρες που ήταν ικανός προς εργασία. Αυτή άλλωστε ήταν και η αμοιβή που λάμβανε ο προσφεύγων καθ' όλη τη διάρκεια της άδειας του, ήτοι από τις 25 Ιουλίου 2017 έως τις 17 Αυγούστου 2017, διατηρώντας τον πλήρη μισθό του.

3.2 Οδηγία 2003/88

Το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/88 ορίζει ότι τα κράτη μέλη θεσπίζουν τα αναγκαία μέτρα ώστε να παρέχεται σε όλους τους εργαζομένους ετήσια άδεια μετ' αποδοχών διάρκειας τουλάχιστον τεσσάρων εβδομάδων, σύμφωνα με τους όρους που προβλέπουν οι εθνικές νομοθεσίες ή/και πρακτικές.

Από τις διατάξεις και τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας αυτής το Rechtbank συνάγει ότι πρόθεση του Ευρωπαϊού νομοθέτη ήταν να θεσπίσει στον τομέα της οργανώσεως του χρόνου εργασίας, μεταξύ άλλων και όσον αφορά την ετήσια άδεια, διατάξεις σε συνάρτηση με την ασφάλεια και την υγεία. Το Rechtbank εκτιμά ότι η οδηγία και η ερμηνεία της από το Δικαστήριο παρέχει απλώς την εγγύηση ότι, ακόμη και σε περίπτωση πλήρους ανικανότητας για εργασία, είναι δυνατόν να λαμβάνεται άδεια μετ' αποδοχών τουλάχιστον τεσσάρων εβδομάδων.

Η οδηγία δεν περιέχει αναλυτικότερες ρυθμίσεις σχετικά με το ύψος της αμοιβής που εξακολουθεί να καταβάλλεται στη διάρκεια της ετήσιας άδειας.

Στον προσφεύγοντα χορηγήθηκε άδεια τεσσάρων διαδοχικών εβδομάδων, ενώ συνεχίστηκε η καταβολή των κανονικών αποδοχών του. Κατά συνέπεια δεν θίγεται το δικαίωμά του για λήψη άδειας με διατήρηση της αμοιβής του. **[σελίδα του πρωτοτύπου 3]**

3.3 Απόφαση [Schultz-Hoff κ.λπ.]

Στην απόφαση αυτή το Δικαστήριο, αναφερόμενο στην απόφασή του της 16ης Μαρτίου 2006, C-131/04 και C-257/04 ([Robinson-Steele κ.λπ.]), έκρινε ότι κατά τη διάρκεια της άδειας ο εργαζόμενος έχει δικαίωμα να λαμβάνει την τακτική αμοιβή του. Κατά το Δικαστήριο, το δικαίωμα για άδεια και το δικαίωμα για συνέχιση καταβολής των αποδοχών αποτελούν ενιαίο δικαίωμα.

Σύμφωνα με το σκεπτικό του Δικαστηρίου, κατά τη διάρκεια της ετήσιας άδειας/της περιόδου αναπαύσεως ο εργαζόμενος πρέπει να βρίσκεται, από την άποψη της αμοιβής, σε θέση όμοια με εκείνη στην οποία βρίσκεται κατά την περίοδο εργασίας. Στην περίπτωση του προσφεύγοντος πρόκειται για την περίοδο κατά την οποία ο ίδιος ήταν μερικώς ικανός για εργασία ενώ τον υπόλοιπο χρόνο ήταν ανίκανος να εργαστεί. Το ότι κατά τη διάρκεια της άδειας του ο προσφεύγων λάμβανε την ίδια αμοιβή με το υπόλοιπο έτος συνάδει με την απόφαση [Schultz-Hoff κ.λπ.].

Στο άρθρο 2, στοιχείο f, του κανονισμού για τις αποδοχές των δημοσίων πολιτικών υπαλλήλων του 1984 (BezoldigingsbesluitBurgerlijkeRijksambtenaren 1984, στο εξής BBRA) ως «αποδοχές» νοείται το σύνολο των κατωτέρω αναφερόμενων παροχών, επί των οποίων έχει δικαίωμα ο υπάλληλος:

- ο μισθός·
- τα προβλεπόμενα στο Κεφάλαιο III επιδόματα·
- η προβλεπόμενη στο άρθρο 22a περιοδική παροχή·
- η προβλεπόμενη στο άρθρο 22b μηνιαία παροχή.

Κατά το άρθρο 2, στοιχείο a, ως μισθός νοείται το ποσό το οποίο καθορίζεται, αφού ληφθούν υπόψη οι διατάξεις του κανονισμού αυτού, με βάση ένα από τα παραρτήματά του, πολλαπλασιαζόμενο με τον χρόνο εργασίας που ισχύει για τους δημοσίους υπαλλήλους.

Καθόσον, βάσει του άρθρου 37, παράγραφος 1, ARAR, κατά το δεύτερο έτος ανικανότητας προς εργασία καταβάλλεται μόνον το 70% των αποδοχών, θα μπορούσε να υποστηριχθεί επίσης ότι, κατά συνέπεια, αυτές ουδέποτε αντιστοιχούν στην πλήρη αμοιβή, όπως ορίζεται στο άρθρο 22 ARAR. Όπως επισημαίνει συναφώς το Rechtbank, στη σκέψη 25 της αποφάσεως [Schultz-Hoff κ.λπ.] το Δικαστήριο έκρινε ότι σκοπός του δικαιώματος ετήσιας άδειας μετ’

αποδοχών είναι να παράσχει στον εργαζόμενο τη δυνατότητα να αναπαυθεί και να έχει στη διάθεσή του ένα χρονικό διάστημα χαλαρώσεως και ψυχαγωγίας. Κατά την κρίση του Δικαστηρίου, κατά τούτο διαφέρει ο σκοπός της [ετήσιας άδειας] από τον σκοπό του δικαιώματος αναρρωτικής άδειας. Το τελευταίο αυτό δικαίωμα απονέμεται στον εργαζόμενο για να μπορέσει να αναρρώσει από ασθένεια.

Το Rechtsbank διερωτάται κατά πόσον η εν λόγω διαφοροποίηση δικαιολογεί τη διαφορετική αντιμετώπιση.

3.4 Στο άρθρο 31, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στον βαθμό που η εν λόγω διάταξη ασκεί επιρροή εν προκειμένω, ορίζεται ότι κάθε εργαζόμενος έχει δικαίωμα σε ετήσια περίοδο αμειβόμενων διακοπών.

3.5 Με βάση τους προαναφερθέντες συλλογισμούς, το Rechtsbank θεωρεί ότι συντρέχει επαρκής λόγος για την υποβολή στο Δικαστήριο του προδικαστικού ερωτήματος που παρατίθεται κατωτέρω.

Άρθρο

7

«Έχει το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/88/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας, την έννοια ότι η άσκηση από τον εργαζόμενο του δικαιώματος ετήσιας άδειας δεν συνεπάγεται την απώλεια της αμοιβής του ή μέρος αυτής; Η έχει η εν λόγω διάταξη την έννοια ότι ο εργαζόμενος εξακολουθεί να λαμβάνει την αμοιβή του κατά το διάστημα που ασκεί το δικαίωμά του για λήψη ετήσιας άδειας, ανεξάρτητα από τον λόγο για τον οποίο δεν εργάζεται κατά τη διάρκεια της άδειας; [σελίδα του πρωτοτύπου 4]

«Έχει το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/88/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας, την έννοια ότι απαγορεύει εθνικές διατάξεις και πρακτικές κατά τις οποίες ο εργαζόμενος που καθίσταται ανίκανος προς εργασία λόγω ασθένειας διατηρεί κατά τον χρόνο ενάρξεως της άδειας την αμοιβή του στο ύψος που αυτή ανερχόταν στο διάστημα αμέσως πριν από την έναρξη της άδειας ακόμη και αν, λόγω της μεγάλης διάρκειας της ανικανότητάς του, η αμοιβή αυτή είναι χαμηλότερης από εκείνη που θα ελάμβανε αν ήταν πλήρως ικανός προς εργασία;»

«Έχει το δικαίωμα κάθε εργαζόμενου για ετήσια άδεια μετ' αποδοχών, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 7 της οδηγίας 2003/88/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, και αναγνωρίζεται κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την έννοια ότι, σε περίπτωση ανικανότητας προς εργασία, απαγορεύεται η μείωση της αμοιβής που καταβάλλεται κατά τη διάρκεια της άδειας;»

3.6 Το Rechtbank αναστέλλει την έκδοση κάθε περαιτέρω αποφάσεως στην υπόθεση αυτή έως την έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου.

Απόφαση

[Προδικαστικά ερωτήματα και αναστολή της διαδικασίας]

[τυπικά στοιχεία] ... [παραλειπόμενα] **[σελίδα πρωτοτύπου 5]** ...
[παραλειπόμενα]

Αίτηση αναιρέσεως

Κατά της παρούσας παρεμπίπτουσας αποφάσεως δεν χωρεί αναίρεση. Κατά της παρούσας παρεμπίπτουσας αποφάσεως μπορεί να ασκηθεί αναίρεση συγχρόνως με την αίτηση αναιρέσεως κατά της (ενδεχόμενης) αποφάσεως περατώσεως της κύριας δίκης.